

Lichtvoetig theatercollege over missen

GOOITSEN EENLING

Hoe laat je jongeren, hoe laat je mensen reflecteren op deze tijd waarin Missen en Verlangen noodgedwongen centraal staan? Bij Meeuw Jonge Onderzoekers hebben ze dat heel goed begrepen: geef jongeren de toneelvloer en laat ze via de verbeelding hun gevoelens vormgeven.

En zo is 'Alleen in Surhuisterveen' ontstaan. Je zou het een theatercollege kunnen noemen maar dat geeft niet helemaal de ludieke lichtheid weer van wat de toeschouwer zaterdagavond in de Harmonie meemaakte.

Na de kaartcontrole word je door jonge spelers naar de zaal geleid waar je geheel coronaproof aan grote tafels wordt geplaatst. Al gauw raak je in gesprek met je disgenoten. De sfeervolle verlichting, de geprojecteerde teksten, de symbolische vis in de kom die je overal ziet, ze zorgen subtiel voor een intieme sfeer, ondanks de afstand tussen de toeschouwers.

Dan beginnen stemmen van jong en oud uit alle hoeken hun gedachten te uiten over wat ze missen, waar ze naar verlangen. Aarzelend, struikelend over woorden, mondt deze geluidscollage uit in filosofische en poëtische uitspraken die je raken.

Wat volgt zijn vier monologen op podia rond het publiek. De teksten over een verloren vriendschap, over een theatersolo die nooit gespeeld wordt, over dromen die wegdrijven in de oceaan, ze worden heerlijk naturel en met veel lef neergezet. Glimlachend constateer je dat ook complexere taal begrijpelijk wordt als je die maar als vanzelfsprekend laat spelen.

Hierna worden de toeschouwers middels een gezelschapsspel aan het werk gezet. Wat mis jij het meest? Jonge acteurs gaan per tafel inventariseren wat het hoogste scoort. Lichtheid en ernst spelen ook hier weer fraai samen.

Dan volgt een interessant vraaggesprek met mensen die een mate van deskundigheid bezitten op het gebied van Missen: een zeevarende, een ex-gedetineerde en een dramatherapeut. Ze geven ook tips voor het omgaan met gemis. Niet hoogdravend maar wel geloofwaardig en de gedachten prikkelend.

De avond krijgt een waardig slot: iedere toeschouwer mag een gedachte opschrijven voor iemand anders in deze groep bezoekers. Die worden later per post thuisbezorgd. En als je tenslotte door twee jonge mensen de vrieskou in wordt geleid, weet je het zeker: wat ik heel erg heb gemist is dit soort ongedwongen, speels en warmbloedig theater dat tot nadenken stemt!
